

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 121.064 van 26 juni 2003
in de zaak A. 103.411/XIV-3295.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat D. MONFILS,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Eedgenotenstraat 51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 13 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 9 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die loco advocaat D. MONFILS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 11 december 2000 en zich vluchteling verklaart op 13 december 2000; dat op 3 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 22 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene, een Oekraïens staatsburger van Roemeense origine, verklaarde op 13 december 2000 voor de Dienst Vreemdelingenzaken in 1986 met XXX te zijn gehuwd. Vier jaar geleden zouden betrokkene en haar echtgenoot in hun relatie seksuele problemen gekregen hebben. Betrokkene zou zodanig onder de stress geleden hebben dat dit negatieve gevolgen had voor haar gezondheid. In september 2000 zou betrokkene gedurende twee weken in het ziekenhuis zijn opgenomen. Dit zou evenmin soelaas gebracht hebben, want zodra betrokkene thuiskwam zouden de problemen opnieuw zijn begonnen. Om tot rust te komen zou betrokkene besloten hebben haar land te verlaten. Betrokkene echtgenoot zou eveneens gewild hebben dat zij weer beter werd en daarom zou hij haar 700 dollar gegeven hebben om te kunnen vertrekken. Op 9 december 2000 zou betrokkene haar land verlaten hebben. Op 13 december 2000 vroeg betrokkene in België asiel aan. Er dient te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene ter staving van haar asielaanvraag aanhaalde, geen verband vertonen met één van de criteria van de Conventie van Genève. Betrokkene verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij Oekraïne om seksuele en medische problemen verlaten heeft. Zij is naar België gekomen om tot rust te kunnen komen. Haar problemen hebben bijgevolg niets te maken met haar nationaliteit of etnie, haar geloof of politieke overtuiging of haar behoren tot een sociale groep. Bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

Het door betrokkene neergelegde document (paspoort) is niet van die aard dat het het bovenstaande wijzigt. Het heeft enkel betrekking op betrokkenes identiteit, waar niet aan wordt getwijfeld. De Commissaris-generaal achtte het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk betrokkene te verhoren, aangezien uit haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken voldoende duidelijk blijkt dat haar asielmotieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van “de algemene rechtsprincipes van de verdediging en de gelijkheid van de burgers voor de administratieve overheid”; dat de verzoekende partij na het instellen van het dringend beroep niet werd gehoord zodat de commissaris-generaal niet zelf heeft kunnen oordelen over haar toestand; dat de verzoekende partij niet van de garantie van het dubbele verhoor heeft kunnen genieten en dat zij zich aldus in een nadelige toestand bevindt in vergelijking met de meeste kandidaat-vluchtelingen; dat het ook zonder verplichting om de betrokkenen op te roepen, niet correct is dat sommige personen wel en andere niet worden opgeroepen in nochtans identieke dossiers;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat zij in een administratieve beroepsprocedure gerechtigd is om een beslissing te nemen op grond van het administratief dossier, zonder de verzoekende partij te horen; dat er geen verplichting bestaat om de betrokkene te horen en dat telkens individueel wordt beslist of een verhoor dienstig en noodzakelijk is voor het nemen van een beslissing; dat dit in casu niet noodzakelijk was omdat de commissaris-generaal uit de verklaringen van de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken duidelijk kon afleiden dat de door de verzoekende partij aangehaalde problemen niet onder de Vluchtelingenconventie ressorteren; dat een verzoek om een interview voor het commissariaat-generaal in principe niet wordt geweigerd indien het administratief dossier onduidelijke gegevens bevat; dat het kennelijk vreemd karakter van de asielaanvraag in casu ondubbelzinnig vaststaat, zodat de commissaris-generaal de asielaanvraag wel onontvankelijk moest verklaren; dat de Raad van State in zijn arrest nr. 72.284 heeft gesteld dat de commissaris-generaal niet verplicht is een kandidaat-vluchteling te horen indien een verhoor geen duidelijkere kijk op de zaak kan brengen en alle gegevens van het dossier onderzocht worden, hetgeen in casu het geval is;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.1.5. Overwegende dat de rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat het middel in die mate onontvankelijk is;

Overwegende dat de plicht om een rechtsonderhorige te horen inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal, om reden dat de asielaanvraag vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat de verzoekende partij haar motieven heeft kunnen uiteenzetten tijdens een interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en dat zij haar verzoek tot dringend beroep ook nader kon motiveren; dat zij in het middel niet aanvoert welke elementen zij niet zou hebben kunnen uiteenzetten of welke elementen bij de dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd of vertaald; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij met een algemene verwijzing naar “identiek dezelfde” dossiers niet duidelijk maakt om welke andere dossiers het gaat en a fortiori niet dat het inderdaad om identieke gevallen gaat; dat de Raad van State dus niet kan nagaan of het gelijkheidsbeginsel geschonden is of niet; dat het middel in die mate onvoldoende precies en derhalve onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van de artikelen 48 en 52, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie); dat de bestreden beslissing voornamelijk is gesteund op het feit dat de problemen van de verzoekende partij vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie; dat de verzoekende partij nochtans heeft uitgelegd dat zij van Roemeense origine was; dat zij een document citeert waaruit blijkt dat de elementaire rechten van de Roemeense minderheid in Oekraïne worden geschonden, met als gevolg een marginalisering van de Roemenen in alle domeinen van het economische, sociale en politieke leven; dat de problemen van de verzoekende partij verband houden met haar origine en derhalve onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij op de dienst Vreemdelingenzaken onomstotelijk blijkt dat haar problemen enkel van seksuele en/of medische aard zijn en dat de verzoekende partij geen band heeft aangegeven tussen deze persoonlijke en familiale problemen en één van de criteria van de Vluchtelingenconventie;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.2.5. Overwegende dat de verzoekende partij een document van 15 augustus 2000 van een zekere A. D. citeert betreffende de algemene toestand van de Roemeense minderheid in Oekraïne; dat de inhoud van dit document geen enkel verband houdt met de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij als asielmotief enkel bepaalde seksuele en medische problemen inroept die vreemd zijn aan de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat de verzoekende partij daarmee niet aantoonst dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of dat de commissaris-generaal de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, waarover hij krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet beschikt, zou hebben overschreden; dat het middel ongegrond is.

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zesentwintig juni tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.